

другъ каманитѣ върху гърдитѣ на единъ отъ гигантитѣ.

Отначало гигантътъ и не усѣщаше, но по късно той се събуди и като бутна своя другарь, грубо извика: „Защо ме тласкашъ така бе?“

— Ти навѣрно сънувашъ, каза другиятъ, азъ не съмъ те даже и пипвалъ.

Слѣдъ това младиятъ шивачъ хвърли единъ тежъкъ камъкъ върху другия, който се събуди и съ яростъ извика: „Ето на ти мене удряшъ! Кой кого закача?“

— Азъ не съмъ те и бутвалъ, отговаря първиятъ.

И двамата се разсърдиха тѣй много единъ на другъ, че започнаха да се каратъ, но подиръ малко тѣ се поуспокоиха и се обтѣгнаха наново да спятъ.

Не се измени дълго врѣме, откато бѣха заспали, и шивачътъ започна пакъ своята игра. Той избра най-голѣмия камъкъ и го хвърли съ всичка сила върху гърдитѣ на първия гигантъ.

— Ето кой е по силенъ! извика ударениятъ гигантъ, скокна веднага, зграбчи другаря си и започна да го блѣска въ дървото съ такава сила, че то цѣлото се люлѣеше.

Другиятъ направи сжщото, — започна се едно истинско сражение. Тѣ бѣха толкова разярени, че изкорениха най-голѣмитѣ дървета, които се намираха около тѣхъ, за да имъ послужатъ като оржжия; земята трѣперѣше подъ тѣхнитѣ крака! Битката не прѣстана, до като и двамата не се прострѣха полумъртви на земята.

Младиятъ шивачъ родостно скокна долу и извика: „Голѣмо щастие бѣ за менъ, гдѣто не изкорениха и това дърво, на което бѣхъ — иначе трѣбваше да скачамъ върху друго, като нѣкоя катерица, но всичко сесвърши благополучно“.